

Piata veľkonočná nedeľa A

Jn 14, 1 - 12

3. mája 2026

Milé sestry a bratia v Kristovi

Podľa čoho sa dnes orientujeme, čo tvorí základ nášho pohľadu na život na svet, na spoločnosť? Asi úprimne musíme priznať, že pre väčšinu ľudí to už nie je kresťanstvo - skôr snaha zachovávať určité etické pravidlá, byť slušný, spravodlivý. Podobne aj vonkajšiu príslušnosť k Cirkvi, ktorá bola volakedy určujúca, dnes nahradili rôzne čiastkové príslušnosti: pre niekoho k futbalovému klubu, pre iného k hudobnému žánru, alebo len k nejakej značke - napr. Apple, McDonald, Nike.

V dnešnom evanjeliu sa Ježiš samotný stotožnil s cestou, pravdou, so životom. Akoby sa aj nás pýtal - som tvojou cestou, pravdou, životom? Ak odpovieme áno, potom vyvstáva ďalšia otázka: v akom zmysle nám dnes Ježiš môže byť cestou, pravdou, životom? Kresťanstvo kedysi zabezpečovalo všetky oblasti života - nielen bohoslužbu, ale aj spoločensky prepájalo ľudí, staralo sa o školstvo, zdravotníctvo, učilo ľudí hospodáriť, či dokonca - ako veľakedy tunajší pán farár Juraj Fándly - aj pestovať ovocné stromy. Dnes sa už o to spoločnosť vie postarať sama.

Na otázku čo je moja pravda o živote veľa ľudí povie - ja sa nepotrebujem do nikoho starať, chcem len žiť v pokoji svoj život. Znie to lákavo - najmä ak na druhej strane niektorí sú až príliš rýchlo presvedčení o svojej pravde a už nehľadajú ďalej. Aj jedna, aj druhá skupina už nehľadá ďalej, nehľadá druhého, druhých, ani skutočného Boha. Náboženstvo sa potom stráca: buď v mene falošnej tolerancie do prázdnoty a ničoty, alebo sa mení len na úzko osobnú predstavu spravodlivosti.

Jednoduché to nebolo ani v prvej cirkvi, čo naznačujú aj Ježišove slová apoštolom: Nech sa vám srdce nevzrušuje, veríte v Boha, verte aj vo mňa. Ježišovým prvým liekom na úzkosti a otázky je viera v Boha a z nej vyplývajúca viera v Neho samotného, v Ježiša.

Ale ani to nerieši všetky otázky a pochybnosti. Aj dnes by mnohí z nás Ježišovi povedali podobne ako Filip z evanjelia: „Pane, ukáž nám Otca (ukáž nám Boha) a to nám postačí.“ Aj my často namiesto hľadania vzťahu, hĺbky života hľadáme jednoduché poznanie, v ktorom sa dá ukázať a povedať to, či ono. Nezmyselne očakávame, že aj Boha je možné poznať podobne. Ježiš by ale aj nám odpovedal podobne, ako Filipovi: „Tol'ký čas som s Vami a vy hovoríte: ukáž nám Otca?“ Je to nemá výčitka - nepoznáte ma skutočne, nepochopili ste ma, keď hovoríte: ukáž nám Otca.

Ozajstné poznanie druhého, druhých nie je také jednoduché, ako sa niekedy zdá. Ozajstné poznanie sa nemôže uspokojiť s poukázaním taký, onaký, aj keď sme o tom presvedčení. Ozajstné poznanie druhého, druhých je hlbšie, predpokladá určité zjednotenie: skutočné poznanie v konečnom dôsledku premieňa aj toho, kto poznáva, teda nás. Len vtedy, keď sa zriekneme všetkých zjednodušujúcich úsudkov, ktorými nálepkujeme druhých, svet a Boha samotného, môžeme postupiť ďalej. Zrieknutie sa vonkajškovej pravdy nás paradoxne otvára pre skutočnú pravdu. A to platí aj o poznaní Boha, ktorého z princípu nikdy nemôžeme poznať vonkajškovo..

Ježiš v dnešnom evanjeliu hovorí: „Idem vám pripraviť miesto, príbytky v dome môjho nebeského Otca.“ Je v tom kus irónie, veď pri Bohu nemôžu byť žiadne príbytky, ako si ich zvykneme predstavovať. Boh nám nechce ponúknuť nejaké miesto, ohraničený raj v ktorom sa bude skrývať všetko potrebné. Ak nás Ježiš pozýva na „miesto“, nemá na mysli miesto, ako ho my chápeme, jeho „miestom“ je skôr pravda, ktorá nás otvára pre Boha i pre druhých. To je domov, ktorý nám

Ježiš ponúka. Zjednotenie sa s Bohom a s druhými ľuďmi v pravde. Nie v pravde, ktorú môžeme „mať“, „vlastniť“, ale v pravde, ktorá sa stáva vzťahom k druhým, vzťahom k Bohu.

Ak túto pravdu nájdeme, ak do nej sa naučíme vchádzať, potom aj nám sa Ježiš stane „cestou, pravdou i životom.“ Nech nás k tomu povzbudí aj tohoročné veľkonočné obdobie.